

Arrest

nr. 352 051 van 28 augustus 2026
in de zaak RvV x / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. SWERTS, *loco* advocaat C. VAN CUTSEM. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoekster), die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, dient op 22 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 4 augustus 2025 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 10 oktober 2025 wordt verzoekster gehoord op de zetel van het CGVS.

1.4. Op 6 november 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) in hoofde van verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U werd geboren op (...) 1991 te San Salvador, El Salvador. U beschikt over de Salvadoraanse nationaliteit en groeide met uw mama, broers en zussen op in Ayutuxtepeque, in San Salvador. Uw vader overleed acht jaar geleden aan kanker. U ging tot de zevende graad van de middelbare school.

Vanaf 2009 had u een relatie met P. E. F. M. B.. Jullie woonden samen in Ayutuxtepeque. Samen kregen jullie twee kinderen. Uw zoon K. werd geboren op 24 september 2010 en uw zoon E. op 20 februari 2012. U werkte twee jaar in de schoonmaak en productie. U werkte tot 2022 en bleef vanaf dan thuis om voor uw kinderen te zorgen. Uw moeder was ook huisvrouw. P. werkte als zelfstandige in de reissector. Jullie waren 14 jaar samen, tot de relatie vorig jaar ten einde kwam. Uw kinderen wonen momenteel bij hun vader in Ayutuxtepeque. U heeft enkel contact met P. over de kinderen. U bent ongetrouwd.

U heeft drie broers en twee zussen. Uw zus So. E. woont in Ayutuxtepeque. Uw broer D. overleed aan een alcoholverslaving. Uw broer J. L. woont nog in San Salvador. Uw broers M. C. en J. S. zitten in de gevangenis van Izalco, uw zus S. D. in Santa Ana en uw broer W. in Soyapango.

U vreest zelf ook gearresteerd te worden bij terugkeer. Bovendien werd u in juli 2024 bedreigd door de bende 18. Ze vroegen u om een gunst bij het vervoeren van geld, maar u weigerde omdat u zich niet in de problemen wilde werken. Ze gaven u twee weken de tijd om weg te gaan. U kwam tot uw vertrek in oktober 2024 bijna niet buitenshuis uit schrik voor de bende. Ze vroegen uw broer L. in die periode nog tweemaal naar u, maar hij antwoordde dat hij niet wist waar u was. Zelf heeft u niets meer van de bende vernomen. U vroeg uw broer E. en neef A., die in België zijn, om hulp en besloot naar België te komen. Ze hielpen u de reis te financieren. U vreest dat de bende u zal vermoorden bij terugkeer.

Op 14 oktober 2024 verliet u El Salvador, samen met een vriend genaamd M. H. die op familiebezoek kwam in België. U gelooft dat hij ook asiel aanvraag, maar weet niet waarom. Jullie reisden met een tussenstop in Spanje naar België waar u daags nadien aankwam. U diende op 22 oktober 2024 een asielaanvraag in.

Uw broer E. en neef A. zijn in België (O.V. 9.557.267 en O.V.9.557.270). Jullie verblijven op hetzelfde adres. U kon bij hun vertrek in 2022 niet met hen meereizen omdat er niet genoeg geld was. Uw broer E. en neef A. verklaarden zich op 28/10/2022 vluchteling. Op 23/12/2024 nam het CGVS een weigeringsbeslissing. Deze werd op 04/06/2025 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. A. diende een tweede asielaanvraag in op 5/09/2025. Het CGVS nam nog geen beslissing betreffende dit volgend verzoek.

U dient in het kader van uw verzoek om internationale bescherming volgende documenten in: uw Salvadoraanse identiteitskaart, uw Salvadoraans paspoort geldig van 5 september 2024 tot 5 september 2030 en afgestempeld te Madrid op 15 oktober 2024, een overzicht van uw reisgegevens en –kosten, een USB-stick met foto's en filmpjes van uw moeder die voedselpakketten naar de gevangenis brengt, alsook een filmpje van La Pensa Grafica waarop te zien zou zijn dat uw broers en zus gearresteerd worden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient verder te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Waar u vooreerst een vrees aanhaalt om het slachtoffer te worden van een (willekeurige) arrestatie in het kader van de noodtoestand in El Salvador (zie notities van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 10 oktober 2025 p16-17, hierna genoemd CGVS p16-17), moet vooreerst worden opgemerkt dat er geen sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan een (verhoogd) risico loopt om het slachtoffer te worden van een (willekeurige) arrestatie in het kader van de noodtoestand.

Uit de COI Focus Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence van 21 december 2023 (beschikbaar op coi_focus_salvador._situation_securitaire_depuis_letat_durgence_20231221_2.pdf (cgvs.be) of CGVS) blijkt dat de noodtoestand werd uitgeroepen op 27 maart 2022. In deze context werden reeds tientallen duizenden personen gearresteerd en maken de Salvadoraanse autoriteiten zich schuldig aan het schenden van mensenrechten waaronder arrestaties van onschuldige personen. Slachtoffers van een (willekeurige) arrestatie waren voornamelijk jonge mannen afkomstig uit arme wijken, onder andere wijken onder controle van een bende; personen met tatoeages; personen die door derden beschuldigd werden van banden met een bende; die familie zijn van iemand die tot een bende behoort; of die een strafblad hebben.

Uzelf maakt dit risico geenszins aannemelijk. U verwijst hiervoor naar de asielmotieven die ook al werden aangebracht door uw broer E. en uw neef A.: uw asielrelaas stemt overeen met dat van hen. U vreest namelijk gearresteerd te worden door de autoriteiten vanwege de arrestatie van uw drie broers en zus S. D. (CGVS p16-17). Hun vermeende problemen zijn gelinkt aan de uwe, aangezien uw broers en zus dezelfde zijn als die van uw broer E. (CGVS p16). Hun asielrelaas werden evenwel ongeloofwaardig bevonden door het CGVS, wat ook werd bevestigd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 327 675). Bijgevolg is ook uw voornaamste vluchtmotief niet geloofwaardig.

Er zijn ook specifieke tegenstrijdigheden te vinden tussen uw asielrelaas en dat van uw broer E., wat uw geloofwaardigheid verder aantast. Vooreerst dateert u de arrestaties van uw broers en zus op het voetbalplein omstreeks 25 oktober (CGVS p18). U kan niet zeggen ik welk jaar dit plaatsvond; u weet niet of het 2020 of 2021 was (CGVS p18). U stelt expliciet dat er buiten uw broers en zus niemand anders werd gearresteerd; enkel zij 4 (CGVS p19). Daarentegen verklaart uw broer E. dat de eerste aanhouding op 26 oktober 2017 plaatsvond (zie notities van E. S. L. V. van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 29 februari 2024 p6, hierna genoemd CGVS E. p6). Bovendien stelt hij dat naast jullie broers en zus ook een aantal neven en nichten werden aangehouden (CGVS E. p7). Naast een datering die enkele jaren verschilt, zijn jullie eveneens geenszins eenduidig over welke familieleden precies werden opgepakt. Dit roept verdere vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ook over de tweede aanhouding van jullie broers en zus leggen jullie verschillende verklaringen af. Als volgorde geeft u aan dat uw zus S. D. in januari, uw broer W. in april en uw broers M. C. en J. S. in mei werden opgepakt (CGVS p20). U bevestigt tweemaal dat dat de juiste volgorde is waarin ze werden opgepakt (CGVS p20). U kan opnieuw niet echt een jaartal noemen (CGVS p20). U heeft het eerst over 2021, "drie jaar na de noodtoestand" (CGVS p20). U erop gewezen dat de noodtoestand in maart 2022 van kracht ging, geeft u aan dat uw zus in januari van het daaropvolgende jaar werd opgepakt (CGVS p20). U antwoordt bevestigend wanneer de PO vraagt of het dan achtereenvolgens om januari 2023, april 2023 en mei 2023 gaat (CGVS p20). Uw broer E. gaf aanvankelijk evenwel uitdrukkelijk aan dat uw broer M. eerder dan uw broer W. en zus S. werd opgepakt (CGVS E. p9). Later stelt hij dan weer dat uw broers en zus alle vier bij jullie thuis werden opgepakt (CGVS E. p14). Uit de documenten die uw broer E. neerlegde tijdens zijn asielprocedure, blijkt dat jullie zus S. gearresteerd zou zijn op 5/02/2023 en jullie broer W. op 4/05/2022 (CGVS E. 8 en administratief dossier). Bij de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt de datum waarop jullie zus werd aangehouden herhaald, en aangegeven dat de datum van arrestatie van jullie broers niet exact gekend is, maar zich in mei 2022 situeert (arrest 327 675 p18). Opnieuw komen de chronologie en de datering van deze tweede arrestatie in het geheel niet overeen, wat uw geloofwaardigheid verder ondergraaft.

Ter staving van uw asielrelaas dient u enkele foto's en filmpjes in waarop uw moeder te zien is die voedselpakketten gaat afgeven (zie groene map; administratief dossier). Volgens uw verklaringen gebeurt dit aan de gevangenis waar uw broers vastzitten (CGVS p5), maar dat is op de beelden niet te achterhalen. Verder dient u een nieuwsvideo van La Pensa Grafica in, waarop beelden te zien zijn hoe mensen in El Salvador worden gearresteerd en in een auto geplaatst (zie groene map; administratief dossier). De video werd door u bewerkt om aan te geven dat het om uw broers M. C. en J. S. en uw zus S. D. gaat en hun namen erbij weer te geven. Uit de video valt evenwel op geen enkele manier op te maken dat het daadwerkelijk om uw familieleden gaat.

Derhalve blijkt noch uit uw verklaringen, noch uit de beschikbare informatie, dat u afdoende concrete en individuele elementen hebt aangereikt om aan te tonen dat er in het kader van de noodtoestand in El Salvador in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging kan worden vastgesteld of dat er voor u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Verder vreest u naar eigen zeggen de bende 18 als gevolg van het weigeren van een gunst die ze u vroegen (CGVS p8-12). Ook deze vrees kan niet geloofwaardig worden geacht omwille van volgende redenen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u hiervan vreemd genoeg nog geen melding maakte tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en u er zelfs uitdrukkelijk stelde in El Salvador persoonlijk geen problemen te hebben gekend (zie 'vragenlijst CGVS' d.d. 31/07/2025). Gevraagd waarom u het niet eerder vermeldde, stelt u dat u het vergeten was (CGVS p17). Die bedreiging was u toen ontgaan (CGVS p17). Het is zeer verbazend dat u een essentieel deel van uw asielrelaas, de elementen die aanleiding gaven tot het onderduiken in uw eigen huis en uw vlucht uit El Salvador, door een vergetelheid over het hoofd zou hebben gezien. Des te meer omdat ze relatief recent zouden hebben plaatsgevonden (juli 2024). Bij aanvang van het gehoor op het CGVS antwoordt u bovendien eerst bevestigend op de vraag of u alle redenen waarom u internationale bescherming aanvraagt, kon bespreken (CGVS p3). Pas bij de volgende vraag geeft u aan dat er ook een bedreiging door de bende was (CGVS p3). Wat er ook van zij, dat u een dergelijk belangrijk element 'vergeet' te vermelden wanneer u uitdrukkelijk wordt gevraagd alle redenen op te geven die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan, is hoogst opmerkelijk en roept de nodige vraagtekens op.

Gezien de huidige context van El Salvador, waar sinds de noodtoestand van kracht is vele (vermeende) bendeleden gevangen genomen worden, is het bovendien zeer opmerkelijk en weinig aannemelijk dat u nog bedreigd werd door de bende 18 (zie infra). U geeft aan geen idee te hebben waarom ze deze gunst aan u vroegen (CGVS p9). U had voordien nog nooit eerder problemen met de bende (CGVS p9). Ook dit roept vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid, net als het feit dat de bendeleden in de periode van eind juli 2024 tot half oktober 2024, waarin u weinig buitenshuis zou zijn gekomen, niets meer van zich zouden hebben laten horen (CGVS p10-11). Dit is verrassend, omdat u stelt dat de bende u wel wist wonen (CGVS p10).

Wat er ook van zij, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan deze problemen, quod non, dient verder te worden opgemerkt dat u de beschikbare mogelijkheden tot bescherming niet heeft benut. Uw oplossing bestond erin om hulp te vragen aan uw broer en neefje in België (CGVS p18). Er waren volgens u geen alternatieven (CGVS p18). Gevraagd of u naar de politie kon gaan, antwoordt u dat u daarbij uw leven kon kwijtspelen (CGVS p18). Als iemand met de politie gaat praten, wordt het erger, zo stelt u (CGVS p18). Ondanks de huidige noodtoestand, waarbij veel bendeleden worden gearresteerd, bent u ervan overtuigd dat de bende en politie nog steeds samenwerken en onderling communiceren (CGVS p18). Als u de hulp van de politie zou hebben ingeroepen, zou de bende 18 uw familie vermoorden (CGVS p18). Dit alles is weinig ernstig en kan geenszins worden bevestigd door de huidige landeninformatie (zie infra).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven. U hebt dan ook niet aannemelijk gemaakt een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève te hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence van 5 augustus 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_depuis_letat_durgence.pdf of <https://www.cgvs.be/>), en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat El Salvador een geschiedenis kent van wijdverspreid geweld, gepleegd door zowel de aanwezige bendes als de Salvadoraanse autoriteiten, die weliswaar steeds doelgericht en individueel van aard is geweest, en dit nog steeds is op heden. Zo stelde UNHCR in maart 2016 dat "most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons" en "In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise." (UNHCR Guidelines, p. 44-45).

Na een breuk in de akkoorden tussen de bendes en de regering heeft de Salvadoraanse overheid op 27 maart 2022 de noodtoestand ingesteld. Hoewel de noodtoestand de fundamentele van de rechtsstaat aantast en de bendes evenmin volledig weggevaagd zijn, heeft deze situatie er evenwel toe geleid dat de bendes op heden niet meer op dezelfde manier bestaan zoals El Salvador ze al decennia lang kende. Hun territoriale aanwezigheid en controle, hun hoofdzakelijke bron van inkomsten – afpersing – en hun interne structuur werden sterk ondermijnd met een positief effect op de veiligheid en het dagdagelijks leven van vele Salvadoranen als gevolg, in het bijzonder dan voor degene die voorheen leefden in een wijk onder controle van een bende. Zo blijkt uit de beschikbare informatie onder meer dat er opnieuw bewegingsvrijheid is, het

aantal moorden verminderde en dat afpersing in het algemeen daalt. Waar er nog sprake is van geweld, is dit nog steeds doelgericht en individueel van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een (vermeende) band met de bendes, waaronder weliswaar ook vele onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er actueel in El Salvador een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat er sprake is van willekeurig geweld. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u voorgelegde stukken vermogen niet deze appreciatie te wijzigen aangezien ze slechts betrekking hebben op uw Salvadoraanse identiteit en beeldmateriaal van een voedselbedeling tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op een “*kennelijk onjuiste beoordeling*” en voert zij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de oude artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de administratieve rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de samenwerkingsplicht, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

2.2. Verzoekster betwist vooreerst de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar vrees om in het kader van de noodtoestand in El Salvador willekeurig te worden gearresteerd wegens vermeende banden met bendes. Zij voert aan dat ieder verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites en op individuele, objectieve en onpartijdige wijze moet worden beoordeeld en dat de negatieve beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming van haar broer E. en haar neef A. niet automatisch op haar kan worden toegepast. Wat de tegenstrijdigheden betreft tussen haar verklaringen en deze van haar broer over de arrestaties van haar familieleden, wijst zij erop dat zij laaggeschoold is, slechts tot de zevende graad naar school ging en moeilijkheden heeft om gebeurtenissen nauwkeurig in tijd en ruimte te situeren. Zij heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud bovendien herhaaldelijk aangegeven dat zij zich de precieze data van de arrestaties niet herinnerde. Onder verwijzing naar informatie over de werking van het menselijk geheugen betoogt zij dat vooral temporele details bij traumatische en chaotische gebeurtenissen moeilijk nauwkeurig te herinneren zijn en dat variaties in verklaringen daarom niet zonder meer op ongeloofwaardigheid wijzen. Verzoekster meent dat de kern van haar relaas consistent is, met name dat meerdere directe familieleden tijdens repressieve acties van de overheid werden gearresteerd.

Verzoekster voert vervolgens aan dat er in haar hoofd meerdere risicofactoren aanwezig zijn die, cumulatief beoordeeld, haar risico op een willekeurige arrestatie onder de noodtoestand aanzienlijk verhogen. Verzoekster benadrukt in dit verband dat zij een jonge vrouw is die afkomstig is uit Ayutuxtepeque, een sociaaleconomisch kwetsbare wijk gelegen in een gebied dat algemeen bekendstaat als een bolwerk van zowel MS als bende 18, dat meerdere van haar naaste familieleden in het kader van de noodtoestand werden gearresteerd en dat zij in juli 2024 zelf door leden van bende 18 werd bedreigd en ertoe werd aangezet geld voor hen te vervoeren. Volgens haar kunnen haar nauwe familiebanden met personen die door de autoriteiten als vermeende bendeleden worden beschouwd en de afpersing door bendeleden ertoe leiden dat ook zij met bendes wordt geassocieerd. Zij wijst tevens op de stress die de arrestaties van haar familieleden bij haar hebben veroorzaakt en stelt dat nerveus gedrag eveneens een risicofactor kan vormen. Verder voert zij aan dat haar terugkeer vanuit Europa een bijkomende risicofactor vormt, nu terugkeerders volgens de aangehaalde landeninformatie het voorwerp kunnen uitmaken van stigmatisering en discriminatie en dat mensen die gedeporteerd worden vanuit het buitenland als criminelen kunnen worden beschouwd.

Verzoekster betoogt dat deze risicoverhogende factoren moeten worden beoordeeld tegen de achtergrond van de noodtoestand in El Salvador, die wordt gekenmerkt door grootschalige en arbitraire arrestaties. Zij wijst erop dat geen minimum aan bewijs meer vereist zou zijn voor een arrestatie, dat er arrestatiequota bestaan, dat er sprake is van straffeloosheid voor wanpraktijken en dat arrestaties plaatsvinden met andere drijfveren, zoals politieke vervolging. Zij meent dan ook dat de commissaris-generaal haar minstens het voordeel van de twijfel had moeten verlenen. Volgens haar kan, gelet op deze elementen, een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep en/of op grond van een (gepercipieerde) politieke overtuiging.

2.3. Vervolgens volhardt verzoekster in haar vrees voor de bende 18. Zij verduidelijkt dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet over deze problemen heeft gesproken omdat zij vreesde dat de Belgische autoriteiten haar hierdoor ten onrechte als bendelid zouden beschouwen. Daarbij moet volgens haar rekening worden gehouden met haar laaggeschoolde profiel en met het feit dat zij bepaalde aspecten van de procedure om internationale bescherming foutief inschatte en niet volledig begreep welke informatie zij zonder risico kon meedelen. Dat de bendeleden na hun bedreiging niet opnieuw naar haar woning kwamen, doet volgens haar evenmin afbreuk aan haar verklaringen, aangezien zij El Salvador ongeveer twee maanden later verliet en zich gedurende die periode zoveel mogelijk binnenshuis hield. Zij acht het bovendien logisch dat zij geen beroep deed op de Salvadoraanse autoriteiten, aangezien haar zus en drie broers zelf van banden met een bende werden verdacht en werden gearresteerd en zij vreesde dat ook zij door de autoriteiten zou worden gestigmatiseerd en willekeurig aangehouden.

Zij vervolgt dat de impact van de noodtoestand op de bendes genuanceerd moet worden en dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat zij nog steeds aanwezig en actief zijn. Aangezien zij vóór haar vertrek reeds door bendeleden werd bedreigd en afkomstig is uit een regio waar bendes nog actief zijn, bestaat volgens haar een reëel risico dat zij bij terugkeer opnieuw zal worden bedreigd of dat de eerdere bedreigingen ten uitvoer zullen worden gelegd. Zij wijst tevens op landeninformatie volgens welke personen die El Salvador wegens bendegeweld hebben verlaten bij terugkeer opnieuw met dezelfde of ernstigere problemen kunnen worden geconfronteerd. Verzoekster betwist daarnaast dat zij tegen bende 18 effectieve bescherming van de Salvadoraanse autoriteiten zou kunnen verkrijgen. Onder verwijzing naar landeninformatie voert zij aan dat sprake is van een verzwakking van de rechtsstaat, een inperking van de constitutionele rechten en vrijheden, een gebrek aan onafhankelijkheid van de rechterlijke macht, mensenrechtenschendingen door politie- en veiligheidsdiensten en massale willekeurige arrestaties. Zij wijst tevens op corruptie en stelt dat zowel de uitvoerende als de rechterlijke macht geïnfilteerd zijn door bendes. Verzoekster besluit dat kan aangenomen worden dat zij geen adequate overheidsbescherming kan genieten om vervolging door bendeleden te voorkomen.

2.4. Wat de subsidiaire bescherming betreft, betwist verzoekster dat de voorwaarden van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet zijn vervuld, gelet op de huidige situatie in El Salvador en de vele door institutionele geweldplegingen. Onder verwijzing naar landeninformatie benadrukt zij dat elke burger het slachtoffer kan worden van autoritaire afwijkingen en van inhumane en vernederende behandelingen die door de regering van Nayib Bukele worden toegepast en dat er sprake is van een zorgwekkende sfeer van algemene bedreiging voor de mensenrechten. Zij benadrukt tevens dat de noodtoestand de georganiseerde criminaliteit in vele wijken niet heeft geëlimineerd. Volgens haar rechtvaardigen deze omstandigheden subsidiair de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de bestreden beslissing in hoofdde te hervormen en haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.6. Verzoekster voegt geen nieuwe stukken toe ter ondersteuning van haar verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365; RvS 27 mei 2015, nr. 231.354).

3.2. De Raad wijst erop dat de Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van richtlijn 2013/32/EU (hierna: de Verordening (EU) 2024/1348) met ingang van 12 juni 2026 van toepassing is. Artikel 79, lid 3, van deze Verordening verduidelijkt evenwel dat zij van toepassing is op procedures voor het verlenen van internationale bescherming met betrekking tot verzoeken die vanaf 12 juni 2026 worden ingediend. Verzoeken om internationale bescherming die vóór die datum zijn ingediend, blijven onderworpen aan richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Aangezien verzoekster haar verzoek om internationale bescherming op 22 oktober 2024 heeft ingediend, wordt de onderhavige procedure derhalve beheerst door de Procedurerichtlijn en door de ter omzetting daarvan vastgestelde nationale bepalingen.

3.3. Met ingang van 12 juni 2026 is Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347) rechtstreeks van toepassing.

De bestreden beslissing werd genomen vóór 12 juni 2026 en is geschraagd op de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsartikelen, die de criteria voor de beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bevatten, werden bij artikel 20 en 21 van de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (BS 19 juni 2026) opgeheven. De inhoud van deze artikelen wordt voortaan geregeld door de definities in artikel 3, 1) tot en met 6) van Verordening (EU) 2024/1347 en de hoofdstukken II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming), III (voorwaarden voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus) en artikel 13 (verlening van de vluchtelingenstatus) van Verordening (EU) 2024/1347 wat betreft de vluchtelingenstatus en de hoofdstukken II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming), V (voorwaarden om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming) en artikel 18 (verlening van de subsidiaire beschermingsstatus) van Verordening (EU) 2024/1347 wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus (Parl.St. Kamer 2025-26, DOC 56 1401/001, 33). Verordening (EU) 2024/1347 bevat geen overgangsbepalingen op grond waarvan vóór 12 juni 2026 ingediende verzoeken onderworpen blijven aan de voordien geldende materiële voorwaarden voor internationale bescherming. Zij is bijgevolg vanaf 12 juni 2026 eveneens van toepassing op verzoeken om internationale bescherming die vóór die datum werden ingediend, maar waarover nog geen definitieve beslissing is genomen. De omstandigheid dat het voorliggend verzoek vóór 12 juni 2026 werd ingediend en dat de bestreden beslissing vóór die datum werd genomen, doet hieraan geen afbreuk. De Raad dient bij de beoordeling van het voorliggend beroep dan ook na te gaan of verzoekster voldoet aan de in Verordening (EU) 2024/1347 vastgestelde voorwaarden voor het verlenen van internationale bescherming.

3.4. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad moet zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoetkomt aan de verplichting om een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie te voorzien, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming, zoals voorzien in artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Hierbij moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

3.5. Wanneer een of meer specifieke aspecten van de verklaringen van een verzoeker niet met documenten of ander bewijsmateriaal worden gestaafd, bepaalt artikel 4, lid 5, van Verordening (EU) 2024/1347 dat geen aanvullend bewijsmateriaal wordt verlangd met betrekking tot deze specifieke aspecten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn of haar verzoek om internationale bescherming te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn of haar verzoek;
d) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, onder andere rekening houdend met het moment waarop de verzoeker om internationale bescherming heeft verzocht.”

3.6. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht haar verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4. Beoordeling van het beroep

4.1. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

4.1.1. Verzoekster verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Ayutuxtepeque, San Salvador. Zij vreest bij terugkeer te worden gearresteerd in het kader van de noodtoestand, omdat drie van haar broers en haar zus S. D. in El Salvador werden aangehouden en opgesloten. Daarnaast verklaart zij dat zij in juli 2024 werd bedreigd door leden van bende 18, nadat zij had geweigerd een gunst te verlenen die verband hield met het vervoeren van geld. Bij terugkeer naar haar land van herkomst vreest zij enerzijds gearresteerd te worden door de Salvadoraanse autoriteiten en anderzijds te worden gedood door bende 18.

4.1.2. Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met de opmerkingen ter terechtzitting besluit de Raad in navolging van de bestreden beslissing dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Daartoe wordt in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat (i) verzoekster haar beweerde vrees om willekeurig te worden gearresteerd in het kader van de noodtoestand niet aannemelijk maakt, nu (a) uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat iedere Salvadoraan een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van een willekeurige arrestatie, maar vooral bepaalde profielen worden geviséerd, zoals jonge mannen uit arme of door bendes gecontroleerde wijken, personen met tatoeages, personen die door derden van banden met bendes worden beschuldigd, familieleden van bendeleden en personen met een strafblad; (b) verzoekster haar vrees hoofdzakelijk verbindt aan de arrestatie van haar broers en zus en daarmee in wezen dezelfde asielmotieven aanvoert als haar broer E. en neef A., wier relaas reeds ongeloofwaardig werd bevonden door het CGVS, hierin gevolgd door de Raad; (c) haar verklaringen bovendien op wezenlijke punten afwijken van die van haar broer E., zowel wat betreft de datum en omstandigheden van een eerste aanhouding van haar familieleden als wat betreft de chronologie en data van

latere arrestaties; en (d) de door haar neergelegde foto's en filmpjes niet toelaten vast te stellen dat de afgebeelde personen daadwerkelijk haar familieleden zijn of dat de beelden betrekking hebben op de door haar beweerde feiten; dat (ii) evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen met bende 18, aangezien (a) zij hiervan bij de DVZ geen melding maakte en er daar integendeel uitdrukkelijk verklaarde persoonlijk geen problemen te hebben gekend in El Salvador; (b) haar verklaring dat zij dit essentiële en recente onderdeel van haar asielrelaas eenvoudigweg was "*vergeten*" niet overtuigt; (c) het, gelet op de actuele context van de noodtoestand en de grootschalige arrestaties van vermeende bendeleden, weinig aannemelijk wordt geacht dat zij in juli 2024 nog op de door haar beschreven wijze door bende 18 werd bedreigd; (d) zij niet kan verklaren waarom de bende precies haar voor deze gunst zou hebben benaderd en dat zij voordien nooit problemen met de bende had gekend; en (e) het opmerkelijk is dat de bende, hoewel zij wist waar verzoekster woonde, tussen eind juli en half oktober 2024 niets meer van zich liet horen; (iii) dat zelfs indien geloof zou worden gehecht aan de beweerde problemen met bende 18, *quod non*, verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij geen beroep kon doen op nationale bescherming, nu zij geen enkele poging heeft ondernomen om de politie of andere bevoegde instanties om hulp te vragen en haar stelling dat de politie met de bendes samenwerkt en dat het inschakelen van de politie haar familie in gevaar zou brengen geen steun vindt in de actuele landeninformatie; en dat (iv) de door verzoekster neergelegde stukken de voorgaande beoordeling niet kunnen wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van verzoeksters vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

4.1.3. Waar verzoekster vooreerst aanvoert dat haar verzoek om internationale bescherming individueel moet worden beoordeeld en dat de negatieve beoordeling van de verzoeken van haar broer E. en haar neef A. niet zonder meer op haar kan worden toegepast, wijst de Raad erop dat verweerder met reden bemerkt dat verzoeksters vluchtrelaas en vrees hoofdzakelijk gelinkt is aan het vluchtrelaas van haar familieleden dat ook door de Raad bij arrest met nummer 327 675 van 4 juni 2025 ongeloofwaardig werd bevonden. Hoewel ieder verzoek om internationale bescherming op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, moet aangestipt worden dat de commissaris-generaal er niet van wordt weerhouden over te gaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld en zich beroepen op elementen die zijn gebaseerd op eenzelfde vluchtrelaas en problematiek teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin een verzoeker om internationale bescherming zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan. Bovendien heeft de commissaris-generaal zich niet beperkt tot een loutere verwijzing naar de negatieve beslissingen inzake verzoeksters familieleden doch bijkomend gewezen op andere vaststellingen zoals de vaststelling dat verzoekster haar vrees voor een willekeurige arrestatie in belangrijke mate steunt op de beweerde arrestaties van haar broers en zus, terwijl haar verklaringen daaromtrent op wezenlijke punten afwijken van de verklaringen die haar broer E. eerder heeft afgelegd. Het gegeven dat de verzoeken om internationale bescherming van haar broer en neef reeds ongeloofwaardig werden bevonden, vormt aldus niet het enige motief van de bestreden beslissing.

Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij de vastgestelde tegenstrijdigheden tracht te verklaren door haar laaggeschoolde profiel. Ook van een persoon met die haar scholing niet heeft voltooid (NPO, p. 12) kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat zij in staat is duidelijke, volledige, coherente en aannemelijke verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen die de aanleiding waren om haar land van herkomst te verlaten. Bovendien houdt een beperkte scholing niet in dat verzoeksters inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast, minstens wordt dit niet aangetoond. De in de bestreden beslissing vastgestelde discrepanties hebben daarenboven niet louter betrekking op "*temporele details*" zoals verzoekster laat uitschijnen, maar ook op de chronologie en omstandigheden van de beweerde arrestaties van haar naaste familieleden. Zo verklaarde verzoekster dat haar drie broers en haar zus bij een eerste gelegenheid tegelijk werden gearresteerd en bevestigde zij uitdrukkelijk dat toen "*enkel zij 4*" werden aangehouden (NPO, p. 18-20), terwijl haar broer E. volgens de gegevens vervat in het administratief dossier verklaarde dat bij die gelegenheid ook enkele neven en nichten werden gearresteerd. Ook over de tweede arrestaties legde verzoekster weinig eenduidige verklaringen af. Zo verklaarde zij aanvankelijk dat M. sinds de aanvang van de noodtoestand vastzat, dat J. sinds 2021 was opgesloten, dat S. in januari 2021 of 2022 werd meegenomen en W. in april 2021 of 2022, terwijl zij tevens verklaarde dat M. C. en J. S. samen in mei werden opgepakt (NPO, p. 15). Nadat haar erop werd gewezen dat de noodtoestand pas in maart 2022 werd afgekondigd, situeerde zij deze arrestaties uiteindelijk in januari, april en mei 2023 (NPO, p. 21). Verzoeksters broer E. had in het kader van zijn beroep bij de Raad evenwel aangevoerd dat S. op 5 februari 2023 werd gearresteerd en dat hij de exacte datum van de arrestatie van zijn broers niet kende, maar deze in mei 2022 situeerde (RvV 4 juni 2025, nr. 327 675, p. 18). De vastgestelde verschillen hebben derhalve geenszins louter betrekking op precieze tijdsaanduidingen, maar op de globale situering in de tijd en de chronologie van de arrestaties.

Waar verzoekster aanvoert dat rekening moet worden gehouden met de context van de noodtoestand, waarin grote aantallen personen gelijktijdig werden gearresteerd, en dat het bijgevolg niet abnormaal is dat zij de arrestaties niet meer precies in de tijd kan situeren, wijst de Raad erop dat deze arrestaties betrekking hebben op verzoeksters eigen broers en zus en niet op willekeurige derden. Bovendien vormen deze arrestaties een kernelement van haar asielrelaas, nu zij haar persoonlijke vrees om bij terugkeer zelf te worden gearresteerd precies op deze gebeurtenissen steunt. In het licht hiervan kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster deze arrestaties, minstens wat hun onderlinge chronologie en globale situering in de tijd betreft, op voldoende coherente wijze kan weergeven. De algemene context van massale arrestaties tijdens de noodtoestand volstaat dan ook niet om te verklaren waarom verzoekster deze voor haar persoonlijk bijzonder relevante gebeurtenissen slechts in zeer beperkte mate in de tijd kan situeren.

In zoverre verzoekster, onder verwijzing naar algemene informatie over de werking van het menselijk geheugen, betoogt dat temporele details bij traumatische en chaotische gebeurtenissen moeilijk nauwkeurig kunnen worden herinnerd en daarbij verwijst naar de mogelijke invloed van trauma en stress, stelt de Raad vast dat verzoekster slechts op algemene wijze uiteenzet welke invloed stressvolle gebeurtenissen op het geheugen kunnen hebben. Zij brengt evenwel geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat haar geheugen in haar individuele geval daadwerkelijk op zodanige wijze werd beïnvloed dat zij niet in staat was voldoende coherente verklaringen af te leggen over de arrestaties van haar broers en zus. Evenmin legt zij enig medisch of psychologisch stuk neer waaruit blijkt dat zij ten gevolge van trauma, stress of andere psychische problemen met geheugen- of cognitieve moeilijkheden kampte die haar vermogen aantastten om tijdens de procedure om internationale bescherming duidelijke en coherente verklaringen af te leggen over de belangrijke feiten en gebeurtenissen die volgens haar de aanleiding vormden voor haar vertrek uit haar land van herkomst.

Gelet op hetgeen voorafgaat, maakt verzoekster niet aannemelijk dat haar broers en zus daadwerkelijk onder de door haar voorgehouden omstandigheden werden gearresteerd en door de Salvadoraanse autoriteiten als bendeleden of met bendes verbonden personen worden beschouwd. Zij kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op haar familiale band met vermeende bendeleden als een concrete risicoverhogende factor voor een willekeurige arrestatie in haar hoofd.

Verder kan het gegeven dat verzoekster afkomstig is uit een sociaaleconomisch kwetsbare wijk waar bendes actief zouden zijn, op zich niet volstaan om aan te nemen dat zij door de Salvadoraanse autoriteiten als bendelid of als met bendes verbonden persoon zal worden beschouwd. Daarbij komt dat verzoekster een 35-jarige vrouw is, terwijl uit de door haar aangehaalde COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence*" van 5 augustus 2025 blijkt dat vooral jongeren, en in het bijzonder jonge mannen, oververtegenwoordigd zijn onder de gearresteerden. Voorts verklaarde verzoekster uitdrukkelijk dat zij nooit problemen met de Salvadoraanse autoriteiten heeft gehad, nooit werd gearresteerd en nooit van enig misdrijf werd beschuldigd (NPO, p. 22).

Wat haar beweerde problemen met bende 18 betreft, merkt de Raad voorts op dat hieraan, om de hierna uiteengezette redenen, geen geloof kan worden gehecht, zodat deze evenmin als een risicoverhogende factor in aanmerking kunnen worden genomen. Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster, hoewel zij de doodsb bedreiging aan haar adres voorstelt als één van de twee enige redenen waarom zij El Salvador heeft verlaten en niet kan terugkeren (NPO, p. 17 en p. 22), hiervan geen enkele melding maakte tijdens haar gehoor bij de DVZ. Nu deze vermeende doodsb bedreiging zich volgens haar verklaringen bovendien slechts enkele maanden vóór haar vertrek uit El Salvador heeft voorgedaan (NPO, p. 17), kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij een dergelijk essentieel element van haar vluchtrelaas reeds bij de aanvang van haar procedure om internationale bescherming zou hebben vermeld. De vaststelling dat zij dit element pas in het kader van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS aanhaalt, ondergraaft dan ook reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid ervan. Verzoeksters betoog dat zij bij de DVZ bewust niet over haar problemen met de bende heeft gesproken omdat zij vreesde dat de Belgische autoriteiten haar hierdoor ten onrechte als bendelid zouden beschouwen, kan hieraan geen afbreuk doen. Van een verzoekster om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en om die reden de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag worden verwacht dat zij alle relevante elementen ter ondersteuning van haar verzoek op correcte wijze en zo accuraat, volledig en gedetailleerd mogelijk aanbrengt. Op haar rust immers de verplichting haar volledige medewerking te verlenen aan de procedure om internationale bescherming. Aan het feit dat een persoon zich tot de autoriteiten van een bepaald land wendt teneinde er internationale bescherming te verkrijgen, is bovendien inherent dat zij in beginsel vertrouwen stelt in de autoriteiten van wie zij die bescherming vraagt. Daarbij komt dat het betoog in het verzoekschrift niet overeenstemt met de verklaring die verzoekster zelf tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft gegeven voor het niet vermelden van dit asielmotief bij de DVZ. Zij verklaarde toen immers dat zij de bedreiging eenvoudigweg was "*vergeten*" te vermelden en dat deze haar "*toen (was) ontgaan*" (NPO, p. 17). Dat zij thans aanvoert dat zij bewust heeft gezwegen uit vrees voor de Belgische

autoriteiten betreft derhalve een *post factum* verklaring die niet te rijmen valt met hetgeen zij tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeksters verklaringen over de beweerde bedreiging weinig overtuigend zijn. Zo kon zij niet verklaren waarom de bende precies haar had uitgekozen om geld te vervoeren, terwijl zij voordien nooit persoonlijke problemen met de bende had gekend (NPO, p. 9). Bovendien blijkt dat verzoekster na de beweerde doodsb bedreiging nog ongeveer tweeënhalve maand op hetzelfde adres in Ayutuxtepeque bleef wonen, waarvan de bende volgens haar wist waar het gelegen was. Hoewel zij verklaarde dat bendeleden na haar weigering in juli 2024 nog tweemaal, met ongeveer vijf dagen tussen, bij haar broer L. naar haar hadden gevraagd, werd zijzelf niet meer rechtstreeks door de bende benaderd en vernam zij niets meer van hen (NPO, p. 10-11). Dat zij naar eigen zeggen zo veel mogelijk binnenshuis bleef, verklaart niet waarom de bende, indien zij verzoekster daadwerkelijk wegens haar weigering wilde doden en haar woonplaats kende, gedurende meer dan twee maanden geen verdere concrete stappen tegen haar ondernam. Verder stelt de Raad vast dat verzoeksters moeder en haar kinderen nog steeds in Ayutuxtepeque verblijven en dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat het met hen goed gaat (NPO, p. 13). Uit haar verklaringen blijkt niet dat haar moeder of kinderen sinds haar vertrek omwille van verzoeksters beweerde weigering of vlucht door bende 18 werden geviséerd.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekster haar beweerde problemen met bende 18 niet aannemelijk. Deze kunnen bijgevolg evenmin als een risicoverhogende factor in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van haar vrees voor een willekeurige arrestatie door de Salvadoraanse autoriteiten.

Waar verzoekster haar terugkeer vanuit Europa als een bijkomende risicofactor voor een willekeurige arrestatie aanvoert, kan haar betoog evenmin overtuigen. Ter staving van haar stelling dat Salvadoranen die vanuit het buitenland worden teruggestuurd bij terugkeer te maken kunnen krijgen met stigmatisering of discriminatie omdat zij als criminelen worden beschouwd, verwijst zij naar "*ibid*, p. 18", waarbij de onmiddellijk voorafgaande voetnoot verwijst naar de COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence*" van 5 augustus 2025. De door verzoekster geciteerde passage is evenwel niet terug te vinden in deze COI Focus. Voorts stelt de Raad vast dat in deze COI Focus verschillende factoren worden geïdentificeerd die het risico op arrestatie onder de noodtoestand kunnen verhogen, doch dat een louter verblijf in het buitenland of een terugkeer vanuit Europa daarbij niet als zodanig als een risicoverhogende factor wordt vermeld. Verzoekster brengt evenmin concrete elementen aan waaruit blijkt dat haar verblijf in België of haar verzoek om internationale bescherming bij de Salvadoraanse autoriteiten bekend zou zijn of dat zij hierdoor bij terugkeer in hun negatieve aandacht zou komen. Haar loutere terugkeer vanuit Europa kan bijgevolg niet als een concrete risicoverhogende factor in aanmerking worden genomen.

4.1.4. De Raad besluit dat verzoekster in haar verzoekschrift geen concrete elementen aanbrengt die de voormelde pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing kunnen weerleggen of in een ander daglicht plaatsen. Zij beperkt zich in wezen tot het volharden in haar vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren van de vastgestelde tegenstrijdigheden, het aanvoeren van *post factum* verklaringen, het poneren van een nood aan internationale bescherming en het op algemene wijze bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Haar verwijzing naar algemene landeninformatie en naar verschillende risicoverhogende factoren volstaat, gelet op hetgeen voorafgaat, niet om in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeksters relaas, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

4.1.5. De Raad meent ten slotte dat de door verzoekster neergelegde stavingsstukken geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente redenen, waartegen verzoekster in haar verzoekschrift geen concreet verweer voert. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind..

4.1.6. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoeksters verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de verwerende partij bij in het standpunt dat aan het vluchtrelaas van verzoekster geen geloof kan worden gehecht. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden vervat in artikel 4, lid 5 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

4.1.7. Gelet op het geheel van bovenstaande motieven, is er geen reden om het relaas van verzoekster te toetsen aan de materiële voorwaarden voor de erkenning van de vluchtelingenstatus. Verzoeksters betoog dat zij in El Salvador geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

4.2. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

4.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 15, onder a) van de Verordening (EU) 2024/1347 stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

4.2.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 15, onder b) van de Verordening (EU) 2024/1347 beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij haar vrees om bij terugkeer naar El Salvador willekeurig te worden gearresteerd in het kader van de noodtoestand niet aannemelijk maakt en evenmin geloof kan worden gehecht aan haar beweerde problemen met bende 18.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

4.2.3. Overeenkomstig artikel 3, punt 6), gelezen in samenhang met artikel 15, onder c), van Verordening (EU) 2024/1347 komt een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet als vluchteling kan worden erkend, voor subsidiaire bescherming in aanmerking wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade, omwille van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 15, onder c) van de Verordening (EU) 2024/1347 (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, punt 30; HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, punt 43).

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in El Salvador:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence van 5 augustus 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_depuis_letat_durgence.pdf) of www.cgvs.be/ <https://>), en de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat El Salvador een geschiedenis kent van wijdverspreid geweld, gepleegd door zowel de aanwezige bendes als de Salvadoraanse autoriteiten, die weliswaar steeds doelgericht en individueel van aard is geweest, en dit nog steeds is op heden. Zo stelde UNHCR in maart 2016 dat “most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons” en “In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.” (UNHCR Guidelines, p. 44-45).

Na een breuk in de akkoorden tussen de bendes en de regering heeft de Salvadoraanse overheid op 27 maart 2022 de noodtoestand ingesteld. Hoewel de noodtoestand de fundamenteën van de rechtsstaat aantast en de bendes evenmin volledig weggevaagd zijn, heeft deze situatie er evenwel toe geleid dat de bendes op heden niet meer op dezelfde manier bestaan zoals El Salvador ze al decennia lang kende. Hun territoriale aanwezigheid en controle, hun hoofdzakelijke bron van inkomsten – afpersing – en hun interne structuur werden sterk ondermijnd met een positief effect op de veiligheid en het dagdagelijks leven van vele Salvadoranen als gevolg, in het bijzonder dan voor degene die voorheen leefden in een wijk onder controle van een bende. Zo blijkt uit de beschikbare informatie onder meer dat er opnieuw bewegingsvrijheid is, het aantal moorden verminderde en dat afpersing in het algemeen daalt. Waar er nog sprake is van geweld, is dit nog steeds doelgericht en individueel van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een (vermeende) band met de bendes, waaronder weliswaar ook vele onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er actueel in El Salvador een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat er sprake is van willekeurig geweld. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de landeninformatie waarop voormelde analyse is gesteund niet langer correct of actueel zou zijn, noch dat de commissaris-generaal hieruit onjuiste conclusies heeft getrokken. Hoewel noch door de commissaris-generaal, noch door de Raad wordt betwist dat er sinds het uitroepen van de noodtoestand in El Salvador in maart 2022 sprake is van ernstige mensenrechtenschendingen en willekeurige arrestaties, blijkt niet dat de situatie in El Salvador, gelet op de ontwikkelingen volgend op het uitroepen van de noodtoestand, dermate gewijzigd is dat niet langer kan worden gesteld dat er geen sprake is van willekeurig geweld of van een gewapend conflict in de zin van artikel 15, onder c), van Verordening (EU) 2024/1347, noch dat een burger die naar El Salvador terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in deze bepaling bedoelde ernstige bedreiging. Het betoog dat de huidige situatie in El Salvador wordt gekenmerkt door *“vele institutionele geweldplegingen”*, dat elke burger het slachtoffer kan worden van *“autoritaire afwijkingen en van inhumane en vernederende behandelingen”* vanwege de Salvadoraanse autoriteiten, en dat er sprake is van *“een zorgwekkende sfeer van algemene bedreiging voor de mensenrechten”*, doet hier geen afbreuk aan. De Raad volgt het standpunt van de commissaris-generaal dat er ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador geen sprake is van willekeurig geweld. Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador is artikel 15, onder c) van Verordening (EU) 2024/1347 niet van toepassing.

Het geweld dat de huidige situatie in El Salvador kenmerkt, dient dan ook veeleer te worden betrokken bij de beoordeling van een eventuele gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15, onder a) of b), van Verordening (EU) 2024/1347. Het komt daarbij aan verzoekster toe om, in het licht van haar individuele omstandigheden, een dergelijke vrees of een dergelijk risico concreet aannemelijk te maken. Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet, blijkt evenwel dat verzoekster hierin niet slaagt en dat zij noch een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15, onder a) of b), van Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk heeft gemaakt.

4.2.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat er in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

4.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen besluit de Raad dat verzoekster niet voldoet aan de materiële voorwaarden om als vluchteling te worden erkend. Zij toont evenmin aan dat zij voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

4.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Evenmin ontwaart de Raad in hoofde van de verwerende partij een *“kennelijk onjuiste beoordeling”*.

4.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster uitvoerig werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.6. In zoverre verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, thans artikel 2.60, § 2, van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

K. ALLYNS